

Шугави либерали

“У Немачкој сам се срео са једним Русом, који стално живи у иностранству, у Русију одлази сваке године на две-три недеље да узме приход од имања и враћа се опет у Немачку, где су му жена и деца, сви су се понемчили. Између осталог, упитах га због чега је, заправо, напустио отаџбину.

А он ми је буквално (и осионо) одговорио:

– Овде је цивилизација, а код нас је варварство. Осим тога, овде не постоје народности; јуче сам путовао, и у вагону се није могао разликовати Француз од

Енглеза или Немца.

– Дакле, то је, по вашем мишљењу, прогрес?

– Па, наравно. Цивилизација треба све да изједначи, и ми ћемо тек онда бити срећни када заборавимо да смо Руси и кад сваки човек буде налик на друге.”

Рекло би се – зар не? – да је овај текст писан у нашим данима, будући да из њега, веома експлицитно и недвосмислено, зрачи дух новог светског поретка, дух свеопште нивелације што зажиже ватру подно планетарног казана за претапање народа (мелтинг пот), којим се потиру све оне етничке и духовне особине које народима омогућују да живе самосвојним, независним животима, хранећи се живим токовима властите традиције и развојног континуитета што условљава постојање колективне самосвести, па и политичке независности.

Реч је, међутим, о одломку из једног писма Достојевског, писаног пре 156 година. (Достојевски – А. Н. Мајкову, Женева, 28. августа 1867. године)

Живећи свој кратки живот, обузети проблемима садашњости, ми, одвећ често, на своју штету, пренебрегавамо далекосежне континуитете историјских процеса и подухвата, па не схватамо довољно добро да садашњост није самоникла, већ да зри дуго у крилу прошлости, хранећи се, не само концептом и снагом носилаца цивилизацијских процеса, већ и нашим, властитим грешкама у мишљењу и проценама, као последицом несагледавања већ поменутих континуитета. Тако нас оно што нам се збива затиче неспремнима, јер не уочавамо каузалну закономерност историјских збивања, па ни закономерност властите судбине, још давно записану и дефинисану у матрицама наших историјских почетака, наше геостратешке, духовне, па и етнопсихолошке позиције.

Не уочавајући ту закономерност, ми одвећ често нисмо приправни да избегнемо ударац што нам се дуго и темељно припрема, већ га дочекујемо отворенога гарда, затечени његовом жестином и смером из којег долази.

Размишљамо о циљевима што смо их себи поставили и за њих се боримо, као да се они могу остварити упркос глобалној матици која нас носи. Низ матицу се – ако останемо при овој, бродарској метафори – може у чврстом чуну вешто кормиларти, а не може се упркос премоћној струји пливати узводно. У чврстом чуну може се и у бурним водама понешто сачувати, дочим пливача уз матицу чека сигурна судбина дављеника.

У писму, писаном на исту адресу, овога пута из Дрездена, 21. августа 1870. године, Достојевски каже: “Негде зимус, у уводнику ГЛАСА прочитао сам озбиљну исповест како смо се за време

Кримског рата (војна интервенција Француске и Енглеске, 1853-56, које су се, на страни Турске, умешале у сукоб Турске и Русије, поводом руског захтева за заштиту поробљеног православног становништва у турском царству – М. Ш.) радовали успесима савезничког оружја и поразу наших. Не, мој либерализам није ишао тако далеко. Онда сам још био на робији и нисам се радовао успеху савезника, већ сам, заједно са својим осталим друговима, невољницима и војницима, осетио да сам Рус, желео сам успех руском оружју, и – мада сам још био под јаким утицајем шугавог руског либерализма који су проповедали говнари какав је био балегар Бјелински и остали – нисам сматрао да сам недоследан што се осећам као Рус. (...) И, знајте, драги мој, ко губи свој народ и народност, тај губи и веру отаца и Бога.”

Препознајемо ли у гледиштима руских либерала из већ поодавне прошлости становишта српских мондијалиста наших дана, оних што су призивали бомбардовање Београда, те да им мир, срећу, демократију и цивилизацију донесу тенкови НАТО пакта, а просперитет и благостање лихварска, банкарска интернационала, што више од двеста година у континуитету вуче стратешке потезе у циљу империјалне глобализације света, поништавања свега што је лично, национално, духовно, самосвојно, независно, свега што се органски развија на својим природним коренима, како би створила деперсонализовано орвелијанско човечанство послушника и модерних, клонираних робова, који ће – као покојник цвећем на одру – бити затрпани флоскулама о људским правима, слободи и владавини законитости.

Достојевски је то схватао, разумео континуитет деловања лихварске интернационале, и врло добро знао шта нас, Словене, чека, ако дозволимо да нас у будућност вуче ергела тројанских коња мондијализма.